

Chương 5

Khi Hạ Lan Phiêu tỉnh dậy, đã là giữa trưa ngày hôm sau. Nàng mở mắt, cảm thấy cả người nhức buốt đến đáng sợ, trên người cũng có vết màu đỏ kỳ lạ. Cái giường lớn mà nàng đang nằm, thấy sao cũng giống như... long sần của Tiêu Mặc...

“Hả!”

Hạ Lan Phiêu hét to một tiếng, đứng bật dậy, nhưng lại bị ai phát hiện ra quần áo mình đã được xếp gọn ở bên giường, đang nhìn nàng giễu cợt. Nàng ôm ấp hi vọng gặp may, từ từ cúi đầu, nhưng kỳ tích cũng không xảy ra cả người nàng, trần như nhộng.

Nàng lên giường với hoàng đế, nàng lên giường với hoàng đế, nàng đã lên giường với hoàng đế rồi... Tốt quá, cuối cùng nàng cũng hoàn thành nhiệm vụ, tiếp đến là phải duy trì sức cảm dỗ, cố gắng mang thai. Nhưng mà, tại sao nàng lại cảm thấy khổ sở đến vậy? Là bởi vì phải lên giường quan hệ với nam nhân mà mình không yêu sao?

Hạ Lan Phiêu lẳng lẳng bò xuống giường, mặc quần áo vào, nhưng tay lại run rẩy không có cách nào thắt nút cho tử tế. Nước mắt, cuối cùng rơi từng giọt từng giọt vào trong bể tắm, nóng hổi, mặn chát.

Hóa ra nàng vẫn không thể nào chấp nhận được... Mặc dù đối tượng là một nam nhân đẹp đẽ, tôn quý nhất thế gian, nhưng nàng không hề yêu hắn, cho nên cảm giác của nàng chỉ là sự khổ sở và nhục nhã. Nếu như không thể mang thai, nàng sẽ chết, Tử Vi sẽ chết; nếu như mang thai rồi, vậy thì đứa con chắc chắn sẽ không có cha... Quá khó để lựa chọn. Nhưng nàng, nhất định phải chọn, nhất định phải tiếp tục sống... Rồi điều gì sẽ chờ đợi nàng, nàng còn phải làm bao nhiêu chuyện trái ý muốn của mình đây...

Cảm giác toàn thân vô lực lại ập đến lần nữa. Cơ thể Hạ Lan Phiêu chậm chậm trượt vào trong nước, tóc dài lay động theo làn nước, lần đầu tiên phát hiện ra cảm giác hít thở không thông lại tuyệt vời đến vậy. Trong nước, sẽ không ai có thể nhìn thấy nước mắt của nàng, nàng cũng có được cảm giác ấm áp và an toàn đặc biệt.

Tôi mệt, tôi thật sự rất mệt mỏi. Tôi đã từng đấu tranh chống lại số phận, nhưng tôi thật sự không có cách nào đối mặt với chính tôi... Vì mạng sống, việc gì cũng có thể làm, thứ gì cũng có thể hy sinh sao? Tôi thế này, thật như nước...

Ý thức càng ngày càng mơ hồ. Cảm giác ngạt thở đau đớn và sung sướng như thế, mà nàng thì không còn sức lực gì cả. Đứng vào lúc gần như nàng đã chết chìm trong nước, một đôi tay bất thành linh bế nàng ra khỏi bể tắm, ném

manh nàng lên mặt đất. Hạ Lan Phiêu há to miệng hít lấy không khí ly biệt đã lâu, giữa những sợi tóc ướt đầm nhìn thấy bóng hình khiến nàng sợ hãi mà cảm ghét. Hạ Lan Phiêu hừ lạnh một tiếng, chột không muốn quan tâm đến cái gì, cũng không thấy sợ gì hết.

“Ngươi muốn chết?” Giọng nói của Tiêu Mặc không nghe ra chút cảm xúc nào: “Tại sao? Bởi vì tôi hôm qua thị tẩm?”

Hạ Lan Phiêu không trả lời.

“Hoàng hậu thật đúng là một nữ nhân kỳ quái. Mặc như vậy đến quyên rũ Trẫm là người, hạ dục lên thức ăn cũng là người, bây giờ muốn tự sát cũng là người. Nếu hoàng hậu thật sự muốn chết, tốt nhất là đi về chỗ của người mà chết, đừng làm ô uế căn phòng này.”

Hạ Lan Phiêu vẫn không trả lời. Tiêu Mặc nhìn nử tử trên mặt đất toàn thân trần truồng, ánh mắt vô hồn, cuối cùng cũng nổi giận. Hắn bế Hạ Lan Phiêu lên giường, hai tay siết chặt vai nàng, lạnh lùng hỏi: “Trẫm khiến người có cảm giác chán ghét và dơ bẩn đến thế sao?”

“Không. Ta... Chán ghét chính ta.”

Hạ Lan Phiêu rũ mắt xuống, cắn chặt môi, cố gắng không nhìn vào Tiêu Mặc, cũng không suy nghĩ đến bất cứ điều gì. Hàm răng sắc nhọn của nàng đâm xuyên qua da tay Tiêu Mặc, trong miệng nồng nặc mùi máu tươi. Tiêu Mặc không nói một lời để mặc nàng cắn, để mặc nàng phát tiết, rồi đột nhiên đặt Hạ Lan Phiêu ở dưới thân. Tay hắn sờ lên bộ ngực sữa của nàng, một đầu gối tách chân nàng ra, hôn nàng, rồi hôn xuống cổ, hôn xương quai xanh của nàng, cuối cùng dừng lại ở ngực. Hắn thuận thực mút vào núm hoa trước ngực Hạ Lan Phiêu, Hạ Lan Phiêu cũng cảm thấy người mình bắt đầu run rẩy. Nàng muốn đẩy Tiêu Mặc ra, nhưng cô tay đã bị bắt được trong phút chốc. Tiêu Mặc nắm chặt tay nàng, nói một cách trêu tức: “Cuối cùng cũng sống lại rồi? Trẫm cứ tưởng người không còn thiết gì nữa.”

“Thả, ta, ra!” Hạ Lan Phiêu nghiến răng nghiến lợi nói.

“Nếu không muốn bị cuốn vào rắc rối, nếu muốn rời đi, thì đừng có chọc tức Trẫm!”

Tiêu Mặc nhìn Hạ Lan Phiêu với vẻ hung tàn, nụ hôn càng thêm điên cuồng. Hạ Lan Phiêu cảm giác miệng và môi mình đều sưng lên, giữa kẽ răng chảy ra máu tươi nhàn nhạt. Máu tươi, dường như càng kích thích Tiêu Mặc, cuối cùng hắn muốn tiến công. Khi Hạ Lan Phiêu lần đầu tiên chứng kiến phần thân thể thô to chỉ nam nhân mới có kia, nàng không tự chủ được mà mở to hai mắt, sau đó ngay lập tức nhắm chặt mắt lại.

“Nhìn Trẫm.” Tiêu Mặc đe dọa.

Đừng! Nàng không muốn nhìn đàn ông khỏa thân! Thật đáng sợ!

“Hoàng hậu rất khác với sự chủ động nhiệt tình hôm qua. Không chịu nhìn Trẫm, bởi vì trong lòng đang nghĩ đến gã đàn ông khác? Ví như các nam sủng của cô?”

Hạ Lan Phiêu im lặng.

“Trả lời Trẫm.”

“Bất kỳ người đàn ông nào trên thế gian cũng tốt hơn người gấp ngàn lần vạn lần, ta thà lên giường với họ, cũng không muốn nhìn người.” Hạ Lan Phiêu nói lời độc ác.

“Tại sao?” Giọng điệu bình tĩnh.

“Bởi vì, người không biết yêu.” Hạ Lan Phiêu từ từ mở mắt, chạm tay lên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiêu Mặc: “Có rất nhiều chuyện trước đây ta đã quên rồi... Nhưng mà, ta không thể quên mỗi lần gặp mặt, người đều làm ta bị thương. Người có thể đẩy ta ngã xuống đất mà mặt không đổi sắc, có thể bẻ gãy tay ta, có thể không ngần ngại hạ độc ta... Đối với người, đối với cha của ta, ta vốn chỉ là một công cụ. Nhưng mà, các người đã quên, ta cũng là Người. Ta biết đau đớn, biết khổ sở, ta muốn có người yêu ta thương ta! Ta muốn rời bỏ!”

“Rời bỏ Trẫm?” Tiêu Mặc cười lạnh: “Vì tên nam sủng dám cả gan ám sát Trẫm đó? Đúng không?”

“Tùy người muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Muốn cưỡng bức ta thì cũng nhanh lên, ở trần thế này, lạnh lắm.”

Dù sao chuyện gì cần xảy ra cũng đã xảy ra rồi, nàng cũng chẳng phải dạng liệt nữ gì, nhắm mắt cắn răng là qua! Không biết hoàng đế có thể duy trì được bao lâu, tốt nhất là tốc chiến tốc thắng...

Hạ Lan Phiêu nhắm mắt lại, bày ra dáng vẻ anh dũng hy sinh. Tiêu Mặc nhìn nàng, mặt tối sầm, nắm chặt tay, rồi cuối cùng, cười. Hắn vuốt nhẹ mái tóc dài của Hạ Lan Phiêu, khẽ nói bên tai cô: “Hạ Lan Phiêu, người sẽ phải trả giá cho sự kiêu căng của mình. Trẫm quyết định rồi, Trẫm muốn người mang thai con Trẫm.”

Mang thai? Tiêu Mặc hẳn muốn nàng mang thai? Các người coi nàng là heo nái sao?

Hạ Lan Phiêu nhìn Tiêu Mặc căm hận, mạnh mẽ lấy chăn che đậy cơ thể mình. Cơ thể mềm nhũn, ý thức có tan rã cũng không đáng sợ, đáng sợ là trái tim nàng... Khi trái tim chết, lúc đó nàng mới thật sự chết đi.

Tiêu Mặc lại đánh nàng. Hắn điên cuồng xé rách quần áo nàng, điên cuồng hôn, còn Hạ Lan Phiêu cuối cùng cũng nổi giận với gã nam nhân tự cho mình là đúng này rồi. Nàng dùng sức cắn hắn, đá hắn, muốn đòi lại hết thảy áp bức và lăng nhục hắn gây ra. Một luồng sức mạnh dường như trời dậy trong khoảnh khắc này, Hạ Lan Phiêu không mềm yếu nữa, không mê man nữa. Cuối cùng,

nàng đã ngộ ra, trong thế giới này nàng chỉ là một con kiến nhỏ bé yếu đuối, bất kì ai cũng có thể đẩy nàng vào chỗ chết. Tuy nhiên, chúng đã quên rằng, dầu là con kiến, cũng biết đấu tranh.

Từ Vy, xin lỗi, ta không thể tiếp tục bảo vệ cô rồi. Bởi vì, ta sẽ không hèn nhát nữa, ta sẽ sống vì chính mình. Dù có bị đánh, có thể sẽ chết, ta cũng sẽ không cúi đầu trước bất kì ai nữa.

Chúng đều muốn lấy thứ gì đó từ nàng, đây chính là chỗ dựa cho nàng. Trước kia, Hạ Lan Phiêu nàng sợ chết, cho nên nàng trốn tránh; bây giờ, nàng không sợ chết, cho nên nàng sẽ nắm bắt mọi thứ có ích cho bản thân. Mục đích sống sót là để sống, nếu biến cuộc sống thành quãng đời nhịn nhục, vậy còn nghĩa lý gì?

Nàng Hạ Lan Phiêu sẽ không luồn cúi nữa, sẽ không mơ hồ nữa! Nàng của kiếp trước đã chết rồi, nếu số phận cho nàng cơ hội được sống, vậy thì, xin hãy để nàng được sống đúng với ý nguyện của mình. Những kẻ đã làm hại nàng, nàng sẽ không để chúng có cơ hội làm hại nàng lần nữa! Dù phải chết, nàng cũng sẽ không để bị lợi dụng, nghe theo sắp đặt của kẻ khác! Nàng không tin, một người hiện đại như nàng lại không thắng được đám người cổ đại này! Phì!

Hạ Lan Phiêu nghĩ đến đây, hô hấp dần dần ổn định, trấn định tự nhiên mỉm cười với Tiêu Mặc. Tiêu Mặc thấy nàng đột nhiên tỉnh táo hẳn, cũng hơi ngẩn ra. Còn Hạ Lan Phiêu thì ôm lấy cổ Tiêu Mặc, quyến rũ nói: “Được thôi, nếu Hoàng thượng đã muốn thiếp mang thai, vậy thì mang. Dù sao phụ thân muốn thiếp mang, ngài cũng muốn thiếp mang, thiếp có mang rồi chắc chắn mọi người đều sẽ rất vui mừng.”

Hừ, dọa cho ngươi chết! Dã tâm của Hạ Lan Thụy ai ai cũng biết, ông ta muốn dụ dỗ ngươi vào giờ phút quan trọng này, ép ta mang thai là vì mưu đồ gì chắc ngươi phải hiểu rõ! Có bản lĩnh thì ngươi tiếp tục đi!

“Đã vậy thì thuận theo ý hoàng hậu đi.” Tiêu Mặc hôn nhẹ lên môi cô: “Chỉ có điều, hoàng hậu chớ nên ân hận.”

Tiêu Mặc vừa nói xong, bất ngờ vươn tay xuống khu vực ẩm nóng trơn mịn dưới thân Hạ Lan Phiêu, trong mắt cũng dần dần ánh lên lửa dục hiềm thấy. Hạ Lan Phiêu run rẩy toàn thân, cực lực muốn thoát khỏi thứ cảm giác khiến người ta thẹn thùng lại khó thở này, nhưng tiềm thức lại mong mỗi tiên triền thêm thật nhiều, thật nhiều. Nàng hít sâu một hơi, oai phong lẫm liệt nói: “Muốn làm thì làm nhanh lên, đừng lãng phí thời gian. Tốt nhất là mau chóng có thai, cho lão gia ngài đỡ phải lãng phí tinh lực quý báu.”

“Hoan ái cùng Trẫm chỉ là vì đứa con?” Tiêu Mặc lẳng lặng hỏi.

“Đúng vậy. Chẳng lẽ là vì thân thể và khí phách tráng kiện mê người của lão Hoàng thượng ngài sao? Anh bạn hãy mau lên, làm xong sớm ngủ sớm, đừng làm trễ thời gian của mọi người.”

Hạ Lan Phiêu mồm miệng vẫn không tha ai, nhưng hai mắt đã vô thức nhắm lại.

“Nói bậy!”

Nước mắt tất nhiên là mặn! Lẽ nào lão gia ngài có hương vị của món sườn xào chua ngọt? Hạ Lan Phiêu không để ý đến Tiêu Mặc, vẫn nhắm mắt.

“Tại sao, ngươi không cười với Trẫm?” Câu nói thứ hai của cậu hoàng đế.

Hừ, sao ta lại không cười với ngài? Vì sợ ngài đánh ta, có lần nào ta không cười rút gân như hoa nở? Làm người đừng nên quá vô sỉ!

“Trẫm sẽ không chạm vào cô.” Câu thứ ba của cậu hoàng đế.

Hả?

Hạ Lan Phiêu bỗng cảm thấy có một đám quần áo bay lên trên thân thể trần truồng của mình, khi nàng mở mắt ra Tiêu Mặc đã ăn mặc chỉnh tề. Tiêu Mặc nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt trên khóe mắt nàng, bình tĩnh nói: “Trẫm biết ngươi không muốn. Cho nên, Trẫm sẽ không ép buộc ngươi. Hoàng hậu, cuộc chiến giữa Trẫm và Hạ Lan Thụy đã bắt đầu, hy vọng ngươi có thể chọn được bên đỡ thích hợp với mình. Chờ sau khi chuyện này kết thúc, chỉ cần ngươi giao Thủy Lưu Ly ra, Trẫm sẽ để ngươi rời đi.”

“Thủy... Lưu Ly?”

“Phải. Nó vốn là di vật của tiên hoàng, cũng là thứ đáng ra thuộc về Trẫm. Đưa nó cho Trẫm, Trẫm sẽ cho ngươi thứ ngươi muốn. Ngươi có thể cân nhắc.”

“Được.” Hạ Lan Phiêu dứt khoát trả lời.

Không cần biết Thủy Lưu Ly là vật gì, đồng ý trước rồi giải quyết sau! Nếu đã biết cái đồ chơi kia tên là gì, chắc sẽ dễ tìm hơn. Nói không chừng còn có thể làm giả...

“Thông minh lắm.” Tiêu Mặc cười xoa xoa tóc Hạ Lan Phiêu: “Hoàng hậu đã thay đổi rất nhiều so với trước đây. Trẫm rất hài lòng.”

“Hoàng thượng vui vẻ là tốt rồi.”

“Cái này, là thuốc giải độc tính trong người của ngươi và Tử Vi. Đồ chơi của Trẫm, chỉ có thể bị Trẫm nắm trong tay, chỉ có thể do Trẫm hủy diệt, những kẻ khác, không ai được phép. Còn nữa, sau này ở trong hoàng cung đừng làm những việc gây phiền hà đến Trẫm. Chỗ này, không được để kẻ khác chạm vào.”

Tiêu Mặc đặt một cái lọ ở bên giường, nhẹ tay sờ lên bờ môi Hạ Lan Phiêu, con ngươi trở nên băng lạnh và ngập tràn sát ý. Hạ Lan Phiêu ngơ ngác quan sát sự biến ảo khôn lường của Tiêu Mặc, nói một cách khó khăn: “Ngươi... Ngươi sao biết ta... Trúng độc...”

“Bởi vì hoàng hậu là của Trẫm, cả hoàng cung, cả thiên hạ cũng là của Trẫm. Chuyện tối hôm qua, bỏ qua. Nếu còn có lần sau, Trẫm tuyệt đối sẽ không nương tay.”

Tiêu Mặc nói xong, liền hôn phớt lên môi Hạ Lan Phiêu, sau đó đứng dậy rời đi. Hạ Lan Phiêu ngẩn ngơ nhìn lọ thuốc trên giường, tay run rẩy lật ngược cái lọ đổ ra hai viên thuốc, ngẫm nghĩ một chút, vẫn nuốt xuống. Sự ấm áp lạ thường bao bọc cô trong nháy mắt, cô " sọt " cái nhảy khỏi giường, tràn trề phấn khích đi tìm Tử Vi: “Tử Vi, ta không phải sợ gì nữa cả! Mau tới uống thuốc!”

Ngoại truyện 1: Suy nghĩ của Tiêu Mặc

Nữ nhân kỳ lạ. Rõ ràng dung mạo rất giống nhau, vết bớt giống nhau, thậm chí mùi vị cũng giống nhau, nhưng cảm giác lại khác biệt hoàn toàn. Nếu không phải đã chứng kiến nàng ta lớn lên từ nhỏ, thì quả thật ta sẽ nghi ngờ đây chỉ là một con rối dưới lớp mặt nạ da người. Thế nhưng, trên mặt nàng ta không có dấu vết dịch dung —— trên người cũng không có. Có điều, suy cho cùng, nàng ta bây giờ vẫn khác hoàn toàn so với trước đây.

Nàng ta trước đây luôn nhìn ta bằng ánh mắt lạnh lùng, ý vào thân phận của bản thân gây ra một vài chuyện đáng ghét, chọc giận phụ thân của nàng ta, cũng chọc giận ta. Về phương diện này, ta cùng với Hạ Lan Thụy rất ăn ý đối xử với nàng ta bằng thái độ dung túng. Có lẽ vì không thêm quan tâm, cũng có lẽ vì thương xót.

Nhưng cuối cùng nàng ta lại càng ngày càng quá đáng. Ta có thể không quan tâm đến cuộc sống cá nhân của nàng ta, nhưng ta không cho phép bất cứ kẻ nào giẫm đạp lên niềm kiêu hãnh của ta. Nếu như nàng ta chỉ bí mật nuôi một hai nam sủng, ta sẽ không để tâm, nhưng nếu để cho kẻ khác biết, ta nhất định phải làm chút chuyện để bảo vệ tôn nghiêm của ta. Vì vậy, khi Thục phi lần thứ hai báo cho ta nàng ta lại lén lút gặp gỡ nam sủng, khi nàng ta bất ngờ giả vờ không nhận ra ta, ta quyết định phải dạy dỗ nàng ta một chút.

Ta lẳng lẳng nhìn từng vết máu do roi quất trên tấm lưng nuột nà như ngọc, lẳng lẳng nắm tay nàng ta, ép nàng ta giao ra Thủy Lưu Ly, vậy mà nàng ta có gan dám chống lại ta, thậm chí dám giết ta. Đây mới là bản tính thật sự của người sao, Hạ Lan Phiêu? Rốt cuộc vì cái gì khiến người có can đảm làm như vậy?

Ta, lần đầu tiên thấy có hứng thú với nàng ta. Ta cho nàng ta ăn chí độc trên thế gian “Túy hà y”, nếu như không có giải dược của ta, nàng ta chắc chắn sẽ chết rất thảm thương. Thế này, là đã có thể khống chế được người rồi sao, Hạ Lan Phiêu?

Ta nghĩ, nàng ta chắc hẳn phải hận ta. Thế nhưng sao nàng ta lại cứu ta? Nhìn dáng vẻ Hạ Lan Phiêu tí mỉ băng bó cho ta, tim ta mềm yếu, đột nhiên rất muốn ôm chặt nàng ta vào lòng, không để cho bất kì ai cướp nàng ta đi. Thứ

cảm xúc này, thật không tốt chút nào. May là, chỉ trong thoáng qua—— ngắn ngủi thoáng qua.

Ta biết nàng ta ở trong cung gặp nhiều khó khăn, nhưng ta không nói gì, cũng không làm gì hết. Nếu như không thể tự mình giải quyết mấy vấn đề này, nàng ta không xứng làm hoàng hậu, lại càng không đáng để sống. Hoàng cung cho tới bây giờ luôn là nơi cá lớn nuốt cá bé. Nếu như nàng ta không thể bảo vệ chính mình thì ta cũng sẽ không bảo vệ cho một kẻ vô dụng như thế.

Nhưng ta vẫn không ngờ, trong bữa dạ tiệc, khi tay sát thủ kia đâm ta, Hạ Lan Phiêu lại bất ngờ đẩy ta ra, giúp ta tránh khỏi một kích trí mạng.

Hạ Lan Phiêu không hề biết rằng, cái đẩy đó của nàng ta, làm hỏng rất nhiều kế hoạch của ta, nhưng ta không hề tức giận. Ta chỉ nhìn Hạ Lan Phiêu khó hiểu, không hiểu sao nàng ta lại cứu người mà bản thân cảm hãm hận như thế. Phải chăng, từ đầu chí cuối nàng ta chỉ là một kẻ đàn độn.

Thằng nhãi Hạc Minh này thật đáng ghét. Nhìn dáng vẻ nàng ta ra sức bảo vệ cho hắn, ta đột nhiên thấy hơi tức giận. Thứ cảm xúc này đã không còn từ sau khi mẫu phi rời bỏ ta. Có thể do sự dịu dàng của nàng ta, cũng có thể do sự căng thẳng của nàng ta, tất cả chúng, đều không phải vì ta. Cuộc sống của tất cả mọi người đều xoay quanh ta, vì sao đến Hạ Lan Phiêu thì lại coi thường ta? Mặc dù mỗi lần nàng ta nhìn thấy ta đều có dáng vẻ nịnh bợ, nhưng trong thâm tâm vẫn lộ ra vẻ kiêu ngạo. Điều gì khiến người khinh thường ta như vậy, hoàng hậu của ta?

Ta thật không ngờ, Hạ Lan Phiêu lại có thể khôn ngoan đề nghị liên minh với ta. Vậy cũng tốt, người sẽ sống lâu hơn một chút, Hạ Lan Phiêu. Sau khi ta diệt trừ nhà Hạ Lan, có lẽ ta sẽ xem xét đến chuyện người đã làm rất nhiều việc cho ta mà cho người được chết toàn thân. Đó là việc lớn nhất mà ta có thể làm cho người.

Thế nên, ta dung túng nàng ta. Ta cho phép Hạc Minh trú nhờ, giả vờ đóng kịch đề nghị ở lại Phương Minh cung, nhìn nàng ta cau mày, dáng vẻ khổ sở, ta cảm thấy rất thú vị. Ngày đó, là ngày đầu tiên ta qua đêm ở Phương Minh cung. Ta không ngờ, Hạ Lan Phiêu lại sợ ta như thế, mà vẫn có thể ngủ. Lúc nàng ta ngủ, thân mình cuộn chặt lại, khẽ run, tựa như một con mèo con. Ta không cảm lòng nổi mà ôm vào lòng, bởi vì, ta không muốn để Hạ Lan Phiêu trốn đi.

Nhưng nàng ta tự nhiên lại lên cơn sốt. Lẽ nào ta khiến cho người sợ hãi đến thế sao? Chạm vào thân thể đang nóng hừng hực của Hạ Lan Phiêu để đo nhiệt độ, nhìn khuôn mặt nàng ta đỏ lên, ta bỏ đi. Hạc Minh mỉm cười nghiêng người tựa vào cửa, hỏi ta có phải đau lòng rồi không, ta không nói gì. Bọn ta đều hiểu, ta sẽ không đau lòng vì một nữ nhân nào cả.

Tình trạng hôn mê của Hạ Lan Phiêu xảy ra vô cùng lạ kỳ, cho nên ta gọi Trần thái y đến bắt mạch cho nàng ta. Trần thái y nói nàng ta trúng thánh thủy độc, giải dược chỉ Hạ Lan Thụy mới có. Nếu như không có giải dược, hàng

tháng nàng ta sẽ phát độc, đau đớn đến chết. Hóa ra, không chỉ có ta hạ độc người, Hạ Lan Phiêu. So với độc tính của thánh thủy độc, “Túy hà y” của ta chỉ khiến người ta ra đi trong cơn mê ngủ, ta đã quá dịu dàng.

Ta ra tay với Hạ Lan Thụy, lẳng lẳng chờ phản ứng của hắn. Ta không ngờ đến, lần này hắn lại quyết định phê ta, lập ấu tử. Người vẫn còn tin tưởng rằng con gái người sẽ mang thai con của ta sao, Hạ Lan Thụy? Ai...

Dù chưa từng chạm vào Hạ Lan Phiêu, dù vĩnh viễn không để nàng ta có mang đứa con của ta, nhưng ta vẫn không nhịn được chơi trò đùa này cùng nàng ta. Hạ Lan Phiêu mặc quần áo hở hang, vẻ mặt đỏ bừng quyến rũ ta một cách ngượng ngịu, trông thật đáng yêu. Ta dọa nạt một chút, nàng ta liền nuốt luôn miếng bánh đậu xanh đã bị hạ dược kia, vẻ mặt hận không thể nôn nó ra. Hạ Lan Phiêu mơ màng thiếp đi trong lòng ta, ta đặt nàng ta lên giường, hôn nàng ta đắm đuối, khi hôn lên bờ môi đã từng bị Hạc Minh hôn mới phát hiện quả nhiên vô cùng mê người. Có lẽ, cứ thế mà chiếm giữ một nữ nhân, cũng không tệ.

Trước khi ta quyết định chiếm lấy nàng ta, ta bất chợt hỏi Hạ Lan Phiêu ta một vấn đề. Ta hỏi nàng ta muốn gì, đáp án không ngờ lại là rời đi. Đúng thế không... Vậy thì, ta sẽ để cho nàng ta rời đi mà không vương bận gì.

Đường như Hạ Lan Phiêu hiểu nhầm tôi qua đã xảy ra chuyện, muốn tự sát. Thấy nàng ta như thế, ta nổi giận. Lẽ nào ta đáng ghét đến vậy? Ta cưỡng hôn Hạ Lan Phiêu, cuối cùng nàng ta cũng lấy lại sức sống. Nhìn dáng vẻ gương nanh múa vuốt như mèo hoang của Hạ Lan Phiêu, ta mới thấy nàng ta như vậy mới là đáng yêu nhất. Ta ném cho nàng ta thuốc giảm đau tạm thời, lừa Hạ Lan Phiêu đây chính là giải dược độc thánh thủy, nàng ta gần như tin. Vậy thì chắc nàng ta sẽ bán mạng cho ta mà không chút do dự, chắc sẽ... không còn sợ hãi nữa.

Hạ Lan Phiêu, người ngây trang khá lắm. Nhưng mà người đã quên mất, Hạ Lan Phiêu thật sự không bao giờ ăn đồ ngọt. Mặc dù không biết người rốt cuộc là ai, nhưng miễn là người có ích với ta, ta có thể không truy cứu vấn đề này. Dù sao, người thế nào cũng phải chết... Thế thì trước lúc chết, hãy làm thêm vài việc cho ta đi.

Có khoảnh khắc, ta thật sự luyến tiếc người. Cũng may, chỉ là khoảnh khắc ngắn ngủi. Ngắn thôi.

Chẳng mấy chốc mà Tết Đoan Ngọ đã đến.

“Uh. Sau đó thì sao?” Hạ Lan Phiêu thờ ơ hỏi.

“Hoàng hậu bận rộn nhiều việc, thần thiếp sẵn lòng dốc sức vì hoàng hậu.”
Thục phi nói thẳng.

Cô ta vốn tưởng rằng Hạ Lan Phiêu sẽ thần nhiên đồng ý như mọi khi, nhưng Hạ Lan Phiêu vẫn chuyên tâm vào công việc uống trà của bản thân, dường như chưa nghe thấy gì cả. Tử Vi khẽ ho một tiếng nhắc nhở nàng, Hạ Lan Phiêu mới chợt bừng tỉnh: “Thục phi đang nói gì?”

“Thần thiếp nói, nguyện ý dốc sức vì nương nương.” Thục phi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cô ta biết rằng, một khi văn yến *tiệc tối* lần này được tổ chức thành công, sẽ thêm một lần chứng minh cho Tiêu Mặc thấy năng lực quản lý hậu cung của mình, cũng sẽ khiến cho Tiêu Mặc lấy lại quyết tâm phế bỏ Hạ Lan Phiêu. Cô ta chờ một Hạ Lan Phiêu lúc nào cũng hèn nhất hời hợt như mọi khi, giao mọi việc lớn nhỏ trong cung vào tay cô ta, nhưng Hạ Lan Phiêu chỉ nhìn cô ta rất khó hiểu, nói một cách hời hợt: “Nếu Thục phi nguyện ý dốc sức vì bổng cung, vậy làm phiền Thục phi công hiến Nhã Vũ cung của cô làm nơi tổ chức yến hội.”

“Cái gì?”

“Chẳng lẽ Thục phi không muốn? Xem ra, ban nãy Thục phi chỉ thuận miệng mà nói, lừa gạt bổng cung mà thôi.”

“Thần thiếp... Thần thiếp không dám.” Thục phi cắn răng nói: “Nhưng mà, tại sao phải chọn cung điện của thần thiếp để tiến hành văn yến? Trong cung chẳng phải có Minh Nguyệt Lôu chuyên dùng để tổ chức yến hội sao?”

“Bởi vì tất cả mọi người đã quen tới Minh Nguyệt Lôu, không còn hứng thú; Nhã Vũ cung của Thục phi là cung điện tráng lệ nhất hoàng cung, chắc chắn thích hợp để tổ chức văn yến.”

“Vậy thì Phượng Minh cung của hoàng hậu cũng đâu có tệ.”

“Sao Thục phi lại nói như vậy? Phượng Minh cung của bổng cung chỉ là một lãnh cung, nào có vẻ náo nhiệt huy hoàng như Nhã Vũ cung của Thục phi tỷ tỷ. Tổ chức văn yến ở Nhã Vũ cung, nhất định sẽ có cảm giác mới mẻ. Để cho tất cả mọi người đều hài lòng, Thục phi tỷ tỷ chắc không đến nỗi tiếc một cái cung điện nhỉ.”

“Không... không đâu!” Thục phi nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

“Được. Cứ quyết định thế nhé. Văn yến lần này, bổng cung sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ, Thục phi tỷ tỷ cung cấp địa điểm là được. Còn nữa, bổng cung muốn tạo một bất ngờ cho mọi người, cho nên Thục phi tỷ tỷ tạm thời chịu khó đến chỗ khác ở.” Hạ Lan Phiêu cười khanh khách nói.

Ngay sau đó, nàng liền vô cùng mặt dày đuổi Thục phi ra khỏi Nhã Vũ cung, dắt theo Tử Vi đến ở trong cung điện lộng lẫy nhất trong cả hoàng cung. Khác với vẻ yên tĩnh lạnh lẽo ở Phượng Minh cung, Nhã Vũ cung có bậc thêm bằng

ngọc trắng, ngói bằng ngọc lưu ly, mỹ lệ xa hoa đến khó tin. Trong Nhã Vũ cung cũng trồng hoa sen, mặc dù không có quy mô lớn như vùng hoa sen bên cạnh Lãnh Tuyền điện, nhưng cũng xem như là lớn nhất nhì cung rồi. Chỉ có điều, Hạ Lan Phiêu không thể nào nhìn ra con người như Thục phi lại cũng có thể thích hoa sen.

Thật là lạ! Nàng thừa nhận, nàng nhận hết trách nhiệm tổ chức văn yến, chỉ để chộc giận Thục phi. Thật tình nàng không nghĩ tới, cung điện của nàng ta hóa ra lại cực kỳ hoa lệ, hóa ra so với nàng, nói tốt hơn mười lần vẫn chưa đủ.

Đồ hoàng đế đại gian đại ác! Dù sao tổ chức cũng phải mất tiền, nàng nhất định sẽ tiêu thật nhiều tiền, làm việc tốt nhất! Coi như là... giết thời gian vậy.

Khi màn đêm buông xuống, Nhã Vũ cung có cả biển người đến tụ tập. Toàn bộ phi tần, đại thần và sứ thần ngoại quốc đều không thể ngờ lại được đến ngắm trăng bên hồ sen đón Tết Đoan Ngọ, đều xúc động cảm thán trước vẻ giàu sang và ý tưởng kỳ diệu của triều Đại Chu, ngay cả Thục phi cũng đang ném thử cơm canh trước mặt mình rồi để lộ ra biểu cảm kinh ngạc. Hạ Lan Phiêu một thân hồng y, đoan trang ngồi bên cạnh Tiêu Mặc, mỉm cười nhìn đám khách khứa đang vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, nhìn đám phi tần xinh đẹp của Tiêu Mặc, ngửi hương sen và mùi son phấn thoang thoảng trong không khí, lòng thỏa mãn khôn tả.

Tất cả đều thích sự sắp đặt của nàng, hay lắm. Hóa ra nàng cũng không hoàn toàn vô dụng... Đêm nay, sẽ là hồi ức tốt đẹp của mọi người, nhưng còn nàng? Có chăng chỉ là cảm giác trống rỗng không tên khi sự bận rộn qua đi...

Cùng với tiếng đàn sáo vang lên du dương mờ ảo, các vũ cơ mặc váy múa màu hồng phấn bắt đầu thướt tha múa trước mặt mọi người. Các cô gái đều có vóc người thon thả, khuôn mặt xinh đẹp, màu hồng nhạt quanh thân cùng sắc xanh biếc của hồ sen càng tôn lên vẻ đẹp lẫn nhau, thoạt nhìn tựa như một đám đông đang nhảy múa giữa hoa sen. Mọi người ăn mỹ thực, thưởng thức mỹ cảnh, đều ngắm đến ngây người, chỉ hận bản thân không thể sinh thêm một cặp mắt nữa. Đúng lúc này, một giọng nữ dịu dàng vang lên bên tai Hạ Lan Phiêu: “Phiêu nhi, nghe nói văn yến lần này do con chuẩn bị. Khá lắm.”

“Dạ? Tạ ơn mẫu hậu.”

Hạ Lan Phiêu hơi hơi ngỡ ngàng, vội vàng cung kính hành lễ với vị Thái hậu xuất cung lễ Phật, đang ngồi bên trái phía đối diện mình. Thái hậu ước chừng bốn mươi tuổi, mặc phật y màu xanh, toàn thân ngoại trừ một cây trâm ngọc bích thì không còn đồ trang sức dư thừa nào. Căn cứ vào dáng vóc của bà, lúc bà còn trẻ chắc hẳn phải là một tiểu mỹ nhân, nhưng trên mặt bà lại đầy những vết nhăn mảnh, giữa đôi lông mày cũng luôn nhíu chặt, có vẻ còn già hơn so với tuổi thật. Nghe Tử Vi kể, thái hậu không phải mẹ ruột của Tiêu Mặc, hơn nữa lại là người của nhà Hạ Lan, cho nên mối quan hệ giữa bà với hoàng đế rất lạnh nhạt. Nhưng dầu là vậy, bà cũng là chỗ dựa duy nhất mà Hạ Lan Phiêu có thể nhờ cậy trong cung.

“Phiêu nhi thật sự đã trưởng thành. Lần trước Ai gia gặp con là vào lúc đại hôn của hoàng nhi, chớp mắt đã mấy tháng trôi qua, con ngày càng ra dáng hoàng hậu rồi. Hạ Lan Khanh gia, cuối cùng ông đã có thể an tâm hộ quốc, không phải lo lắng cho Phiêu nhi nữa.”

“Thái hậu nói đùa.” Hạ Lan Thụy chỉ cười nhẹ: “Tiêu nữ ngày thường không có việc gì làm, không thể san sẻ gánh lo với Hoàng thượng, chỉ có thể tỏ chút bản lĩnh với mấy thứ đàn ca vô dụng ở đây thôi.”

“Nếu Phiêu nhi thường ngày không có việc gì làm, thì để hoàng nhi đến bầu bạn với nó đi. Hoàng nhi, con năm nay cũng đã hai mươi lăm rồi, đáng ra phải có con nối dõi rồi. Ngày thường phải năng đến hậu cung, nhất là chỗ hoàng hậu ai gia đang chờ ôm cháu đây.”

Thái hậu trêu đùa, khiến cho đám phi tần ở đây đỏ mặt, Thục phi lại càng cúi thấp đầu, vẻ mặt e thẹn. Hạ Lan Phiêu ngờ ngạc nhiên liếc Tiêu Mặc, cười hì hì: “Mẫu hậu nói phải. Thân thiếp và Hoàng thượng nhất định sẽ cố gắng.”

“Phụt!”

Tiêu Nhiên nghe thấy Hạ Lan Phiêu trả lời bất ngờ như thế, đang hớp một ngụm chưa kịp trôi, không kìm nén nổi phun rượu ra. Hẳn hơi ngược ngừng để mặc các tỷ nữ lau dọn áo quần đầy vết rượu, Tiêu Mặc thì lại rất bình tĩnh nói: “Mẫu hậu, nhi thần sẽ cố hết sức. Mẫu hậu đã xuất gia, là thế ngoại chi nhân, chớ nên lo lắng mấy chuyện trần tục này nữa.”

“Đúng.” Thái hậu hơi xấu hổ cười cười: “Là do ai gia đã quá sốt ruột muốn ôm cháu.”

Vì vậy, bầu không khí buổi văn yến nháy mắt đã trở nên lạnh nhạt yên ắng. Tất cả mọi người xem múa hát không nói lời nào, vờ như không hề phát hiện mối quan hệ tế nhị giữa hoàng đế và thái hậu. Hạ Lan Phiêu hơi mất tự nhiên vặn vẹo thân mình, lòng âm thầm cầu mong có ai đó có thể xoa tan đi tình huống căng thẳng này. Nguyện vọng của nàng đã thành sự thật. Bởi vì, một người mặc trang phục dị tộc đột nhiên xông đến, nắm lấy tay nàng: “Bích Dao, là nàng sao? Cuối cùng ta cũng tìm được nàng rồi!”

Bích Dao?

Hạ Lan Phiêu còn chưa kịp phản ứng lại, tay nàng đã bị một người đàn ông lạ mặt nắm chặt gây đau đớn. Người đàn ông này trông qua dáng vẻ thì khoảng đầu bốn, đầu đội mũ phớt màu đen lông chồn, trên mặt có vết sẹo rất dài, dáng vóc vô cùng tráng kiện. Tay ông ta siết chặt cánh tay mảnh khảnh của Hạ Lan Phiêu, hẳn lên trên cổ tay nàng một vết bầm tím. Nếu không phải bây giờ đang có rất nhiều người tụ họp, Hạ Lan Phiêu sẽ há miệng mà cắn. Nhưng lúc này nàng chỉ có thể không ngừng giãy dụa, nhìn Tiêu Mặc cầu cứu.

“Nương nương cẩn thận!”

Người chạy tới lại là Tiêu Nhiên. Tiêu Nhiên một chương đánh rơi bàn tay to của người đàn ông, nét mặt có chút... Thương hại? Tiêu Mặc và Hạ Lan Thụy cũng im lặng nhìn mọi chuyện diễn ra trước mắt, mà tiếng nói của Tiêu Mặc cũng không nghe ra chút cảm xúc: “Diệp Văn đại vương, ông đang làm cái gì vậy? Tay ông đang kéo tay hoàng hậu Trầm.”

“Nàng không phải hoàng hậu của ngươi, nàng là Bích Dao của ta! Bích Dao, sao nàng không đề ý đến ta? Nàng vẫn đang còn giận ta sao?”

Đại vương Thiệu quốc Diệp Văn mặc dù bị Tiêu Nhiên chặn ở một bên, nhưng vẫn nhìn Hạ Lan Phiêu da diết, ánh mắt thiết tha như một đứa trẻ. Người theo hầu ông ta vội vàng chạy tới, bồi rối nói: “Hoàng thượng thứ tội! Hoàng hậu nương nương của quý quốc có dung mạo giống đến tám phần với vương phi quá cố của đại vương, cho nên đại vương... Đại vương vốn rất trầm tính, chỉ khi gặp chuyện có dính đến vương phi quá cố mới sinh ra như thế, xin Hoàng thượng thứ tội!”

“Nếu là thế thì, bỏ đi.” Tiêu Mặc lạnh nhạt nói: “Diệp Văn đại vương thân thể không khỏe, quay về dịch quán nghỉ ngơi trước đi.”

“Dạ, Hoàng thượng!”

Đám người hầu như trút được gánh nặng, vội vàng đổ dành liên tục kèm theo cả lừa gạt đưa đại vương nhà mình đi, ông ta thì cứ thi thoảng lại quay đầu gào lên “Bích Dao”. Hạ Lan Phiêu đầu đón vẫy vẫy tay, cắn răng nói: “Đúng là đồ điên.”

“Xem ra Hoàng hậu nương nương quả là sức quyến rũ vô song.” Thục phi cười khê: “Thần thiếp ngưỡng mộ nương nương biết bao.”

Câu nói của Thục phi, khiến cho mọi người biến đổi sắc mặt lần nữa. Bị nam cợt nhả trước mặt bao người là chuyện người ta thấy hồ thẹn nhất, chớ nói chi xảy ra trước mặt phu quân mình. Vậy mà, vẻ mặt Hạ Lan Phiêu vẫn không đổi, cười khanh khách nói: “Nếu Thục phi tỷ tỷ thấy hâm mộ bổn cung, thì phiền tỷ tỷ đến dịch quán vừa thăm hỏi vị đại vương ban nãy, vừa thân mật với đại vương luôn.”

“Ngươi!”

Thục phi đỏ mặt, nhưng lại e ngại thái hậu và Hạ Lan Thụy ở đây, cuối cùng không dám nổi giận. Tiêu Nhiên nhìn Hạ Lan Phiêu tán thưởng, Hạ Lan Phiêu cũng mỉm cười cảm ơn hẳn. Diệp Văn gây rối, khiến cho hứng thú chơi đùa của mọi người đã giảm đi không ít, thái hậu cũng thấy người hơi mệt mỏi. Bà nhìn Hạ Lan Phiêu và Tiêu Mặc, dịu dàng nói: “Giờ không còn sớm nữa, mọi người ra về thôi. Hoàng nhi, hôm nay là ngày Tết Trung thu, con nhân thể bầu bạn với hoàng hậu luôn đi. “

“Không cần!” Hạ Lan Phiêu vội vàng chối từ: “Hoàng thượng một ngày bao việc, thần thiếp tuyệt đối không dám...”

“Đồ ngốc. Hôm nay chính là ngày phu thê đoàn viên, vợ chồng trẻ các người đừng lãng phí thời gian với bà già này, mau đi nghỉ đi.”

“Nhưng mà...”

Hạ Lan Phiêu còn định từ chối, nhưng lại bị ánh mắt Hạ Lan Thụy chiếu tướng, không dám nhiều lời. Tiêu Mặc ngoan ngoãn đứng dậy, cùng Hạ Lan Phiêu bãi giá về Phượng Minh cung. Dưới sự sắp xếp của thái hậu hai người họ cùng ngồi trên một đội nhuyễn kiệu, bầu không khí khí muốn xấu hổ bao nhiêu thì xấu hổ bấy nhiêu. Tiêu Mặc xốc mình kiệu lên, nhìn trắng sáng trên bầu trời đột nhiên nói: “Hoàng hậu có muốn xuất cung đi ngắm hội đèn lồng không?”

Cái gì? Hội đèn lồng?

Hạ Lan Phiêu ngạc nhiên nhìn Tiêu Mặc, cơ hồ không thể tin được đề nghị đó lại xuất phát từ miệng của hắn.

Mọi người không phải đều thích châu báu trang sức sao? Vì sao hắn chỉ định lợi dụng nàng ta, nhưng nàng ta lại để lộ biểu cảm khiến người khác không hiểu nổi thế kia? Ánh mắt đó, thật là hiếm thấy...

“Hoàng hậu không muốn xuất cung sao?” Tiêu Mặc hỏi ngược lại:

“Hội đèn lồng Đoan Ngọ của Đại Chu đã nổi tiếng khắp thế gian.”

“Muốn đi, muốn đi! Cám ơn người!”

Hạ Lan Phiêu đặc biệt chân thành rạp mình trước Tiêu Mặc, sau đó vui mừng hơn hờ đi thay quần áo. Nàng không nói cho Tử Vi chuyện mình sắp xuất cung, chỉ thu gom ít nữ trang vàng bạc đáng giá. Vì nàng biết, đây là cơ hội tốt nhất để nàng thoát khỏi hoàng cung, nhất định không thể bỏ lỡ.

Khi cô bước lên xe ngựa của Tiêu Mặc, kinh ngạc phát hiện Tiêu Nhiên cũng ở trên xe. Tiêu Nhiên vẫn như cũ áo trắng hơn tuyết, còn Tiêu Mặc đã thay áo dài màu đen. Hai người giống như những quý công tử đi chơi đêm, vẻ mặt thanh thoi mà hững hờ. Hạ Lan Phiêu đỏ mặt ngồi vào một góc trên xe ngựa, Tiêu Nhiên mỉm cười mở miệng:

“Nương nương, màu hồng nhạt rất hợp với ngài.”

Vương gia, lão gia ngài đang trêu chọc ta phải không! Ta biết tư sắc ta bình phàm, cũng không đáng được soái ca khen ngợi! Tuy rằng ta cũng, rất thích...
($\cong \omega \cong$)

“Tạ ơn Vương gia. Đã xuất cung rồi, Vương gia cứ gọi ta là Phiêu nhi đi.” Hạ Lan Phiêu vừa cười vừa nói.

“Phiêu nhi?” Tiêu Nhiên ngăn ra. Hắn liếc qua Tiêu Mặc, Tiêu Mặc chỉ nhìn ra ngoài xe, dường như không để tâm đến bất kì chuyện gì. Mặt Tiêu Nhiên hơi ửng đỏ, rồi hắn gắng gượng nói: “Vậy thì Nhiên sẽ mạo phạm nương nương.”

“Mọi người quen biết lâu rồi, khách khí quá.” Hạ Lan Phiêu sáng khoái vỗ vỗ vai Tiêu Nhiên.

“Khụ!”

Có thể do bị cảm lạnh, Tiêu Nhiên đột nhiên ho khan, mặt cũng ửng đỏ. Hạ Lan Phiêu tốt bụng vỗ vỗ sau lưng hắn, còn hắn thì ho càng kịch liệt. Tiêu Mặc mỉm cười quan sát tình huống trước mặt, dịu dàng nói với Hạ Lan Phiêu: “Phiêu nhi nói rất đúng. Nếu đã xuất cung, đừng để cho ngoại nhân phát hiện ra thân phận của chúng ta, chỉ cần tận hưởng cảm giác tự do hiếm có là được. lát nữa ta đi xem hội đèn lồng, mọi người phải cẩn thận, không nên tách ra. Nếu như đi tách ra, thì gặp lại ở cửa Bách Hoa lâu phía đông thành.”

“Đẹp... Đẹp quá!”

Sau khi họ xuống xe ngựa, Hạ Lan Phiêu nhất thời bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn. Kinh thành sầm uất của Đại Chu dưới ánh đèn hoa đăng đủ màu sáng như ban ngày, các con dân Đại Chu ăn mặc trang phục lông lầy, mặt mày rạng rỡ đi ngang qua người họ, cả ngã tư đường thoang thoang mùi thơm của hoa cỏ và thức ăn. Những cô gái đi ngang qua, đều xấu hổ liếc nhìn Tiêu Mặc và Tiêu Nhiên, sau đó cả đội trừng mắt nhìn Hạ Lan Phiêu nhan sắc tầm thường bên cạnh họ, trong lòng chắc chắn đang thầm nghĩ hai mỹ nam này bị long não mới đi đứng chung với con ranh đó. Hạ Lan Phiêu bị các mỹ nữ dòm ngó mặt đã đỏ đến mang tai, không nhịn được nói mớ:

“Hai vị công tử phong thái siêu quần, tiêu nữ thật không dám ngắm chung đèn lồng với các công tử nữa.”

“Vậy người nên hồi cung?” Tiêu Mặc lẳng lặng hỏi.

“Ha, không cần ngắm đèn, ngắm đèn.”

Hạ Lan Phiêu tâm tình khoái trá, bất ngờ lè lưỡi làm mặt quỷ với Tiêu Mặc, sau đó tràn đầy hăng hái hòa vào dòng người. Tiêu Mặc nheo mắt lại, nhìn Hạ Lan Phiêu mỉm cười vô tư dưới ánh đèn lúc sáng lúc tối, nhìn bóng dáng nàng xa dần. Chỉ cần chìa một tay ra, là hắn có thể kéo Hạ Lan Phiêu về bên mình một lần nữa, nhưng hắn không làm vậy. Hắn chỉ thản nhiên nhìn hình bóng Hạ Lan Phiêu đi xa, nói với Tiêu Nhiên: “A Nhiên, bắt đầu thôi.”

Ồ, người đâu? Sao vừa quay đầu đã không thấy ai cả?

Trong đám người, Hạ Lan Phiêu ngạc nhiên quay đầu lại, phát hiện hai cái bóng một đen một trắng kia đã mất tăm mất tích. Nàng ngỡ ngàng nhìn đoàn người xa lạ, ngã tư đường xa lạ, cuối cùng bên môi nở nụ cười nham hiểm:

“Xem ra là, lạc mất rồi... Ha ha, thật tốt quá! Vậy ta khỏi cần vất óc nghĩ cách chạy trốn! Dù sao còn ba tháng nữa mới phát độc, rời đi trước rồi tính sau! Các mỹ nam Đại Chu, em tới đây! Ha ha ha ~~ “

Hạ Lan Phiêu mỉm cười đắc chí, quyết tâm ngắm hội đèn lồng xong sẽ rời khỏi kinh thành, trốn đến nơi nào xa xa, không để ai tìm được. Nàng lững thững đi tới trước một tủ lâu tráng lệ, ngay tức khắc bị mùi sơn phấn nồng nặc trong đó hấp dẫn. Nàng tò mò mở to hai mắt, chỉ thấy mặt trên có ba chữ to màu vàng " Bách Hoa Lâu ". Có rất nhiều nam nhân ra ra vào vào Bách Hoa lâu, trên mặt đều mang nụ cười ám muội đến cùng cực.

Bách Hoa lâu? Chẳng lẽ đây chính là... thanh lâu trong truyền thuyết?, Tiêu Mặc chọn chỗ này để gặp lại, đúng là quá đỗi quen thuộc với nghiệp thanh lâu! Đồ háo sắc!

Hạ Lan Phiêu giận dữ nghĩ tới đây, nhưng cuối cùng không kiềm chế nổi tính tò mò. Nhân sĩ hiện đại thông thường đều sẽ có tình tiết " thanh lâu ", nàng cũng không ngoại lệ. Vì vậy, để hoàn thành mộng tưởng trong lòng, nàng bất chấp nguy cơ bị phát hiện mua một bộ nam trang, còn tự vẽ lên mặt mình hai vệt ria mép, thoạt nhìn trông như một gã đàn ông thấp bé hèn hạ. Nhờ vào phục trang như vậy, Hạ Lan Phiêu thành công trà trộn vào Bách Hoa lâu. Nàng dừng cảm ngưỡng ra một thời hoàng kim, tú bà đã cười đến híp cả mắt lại: "Tiểu gia, ngài thích cô nương kiểu gì ? "

“Gọi hoa khôi của các người ra đây” Hạ Lan Phiêu ra vẻ lão làng nói.

“Mẫu Đơn cô nương hôm nay không khỏe, cho nên...”

“Cạch!” Lại hai thời hoàng kim.

“Tiểu gia chờ chút, Mẫu Đơn cô nương sẽ tới ngay. Người đâu, mang rượu và thức ăn lên!”

Tú bà hơn hờ cầm vàng uốn a uốn éo đi ra cửa, còn Hạ Lan Phiêu cũng lần đầu tiên nếm trải niềm khoái cảm tiêu tiền như nước. Mỹ thực liên tiếp bày biện trước mặt nàng như mây trôi nước chảy, mùi vị từng cái đều ngon đến tột cùng. Ngay khi nàng đang miệt mài ăn, một tiếng nói ngọt lịm vang lên: “Vị lão gia này đừng ăn vội, vẫn chưa chịu nhìn ta kìa. Chẳng lẽ ta còn khó coi hơn cả thức ăn trên bàn sao?”

Ai đó?

Hạ Lan Phiêu ngẩng đầu, chỉ thấy trước mắt là một vùng trắng như tuyết, trắng đến mức chói mắt. Một người xinh đẹp đang độ xuân thì mặc váy lụa mỏng hờ hang, da thịt tuyết trắng như ẩn như hiện, thật khiến cho người ta liên tưởng xa xôi. Nàng nuốt nước miếng theo bản năng, học theo dáng vẻ sắc lang trên tivi cười khà khà với Mẫu Đơn: “Mẫu Đơn cô nương, đến uống rượu với đại gia nào!”

Mẫu Đơn mặt mày co giật. Nếu không phải ma ma đã nói cho cô ta biết trước người này là nữ, cô ta nhất định sẽ không tin có thể có nữ giả trang nam lên vào thanh lâu, còn ăn mặc thành bộ dáng bị ỏi như vậy. Dáng vẻ này, biểu cảm này, cực kỳ giống với loại đàn ông thôi! Mà còn là cái loại háo sắc nhất!

“Nếu tiểu gia muốn ta uống, Mẫu Đơn nhất định phục vụ.”

Mẫu Đơn kiểm chế cơn sóng trong lòng, nhu nhược tựa vào bên người Hạ Lan Phiêu, rót cho cô một ly rượu ngon thơm nức mũi. Hạ Lan Phiêu tửu lượng không có mấy, nhưng lại có gan uống rượu. Thế nên, nàng giả vờ phóng khoáng nâng cốc uống một hơi cạn sạch, vuốt ve khuôn mặt của Mẫu Đơn: “Thật mịn.”

Mẫu Đơn tức thì đen mặt. Cô ta suýt chút nữa không kiểm chế được chính mình mà run rẩy đẩy cô ra, cắn răng cười nói: “Nếu tiểu gia thích, uống thêm một chén nào.”

“Được.”

Được Mẫu Đơn vồn vã mời rượu, Hạ Lan Phiêu choáng váng mơ hồ uống luôn năm chén lớn, không còn kiểm soát được cơ thể. Giữa lúc mơ màng, dường như nàng nhìn thấy Mẫu Đơn đang cởi bỏ quần áo của mình, động tác cực kỳ thành thạo.

Hử, sao ta chưa gì đã say? Lẽ nào Mẫu Đơn cô nương muốn cùng ta XXOO? Không được, ta là con gái đó! Mà tôi thật sự, rất buồn ngủ...

Sau đó, thế giới là một màu tối đen.

Khi Hạ Lan Phiêu tỉnh lại lần nữa, thì đã qua hai canh giờ. Cổ tay, cổ chân nàng đều bị trói bằng dây thừng thô nhám, không thể động cựa. Nàng đang định lớn tiếng kêu cứu, nhưng Mẫu Đơn đã cười khanh khách nhìn nàng: “Cô tỉnh rồi?”

“Cô... cô muốn làm gì?” Hạ Lan Phiêu hoảng hốt nhìn cô ta.

“Cái này phải hỏi cô mới đúng. Cô là con gái, sao lại muốn đến thanh lâu? Cô có phải người của quan phủ không?”

“Tôi không phải người của quan phủ! Mẫu Đơn tử tử, tôi sai rồi! Tôi không nên giả dạng đàn ông vào thanh lâu chơi đùa, nhưng mà tôi cũng chỉ tò mò thôi! Xin chị niệm tình, thả tôi đi!” Hạ Lan Phiêu nhìn Mẫu Đơn van nài.

“Còn định chạy sao?” Mẫu Đơn cười khế.

“Dạ, dạ!” Mím cười lấy lòng, gật đầu như gà con mổ thóc.

“Đáng tiếc cô không chạy đi được nữa rồi.” Mẫu Đơn có vẻ tiếc nuối: “Bởi vì ma ma đã quyết định bán cô đi.”

“Cái... Cái gì? Ban ngày ban mặt, trời cao đất dày, các người lại có thể lừa bán con gái đàng hoàng?”

“Đúng vậy. Nếu cô không phải là thiếu nữ còn non, ma ma đã sớm giết cô. Yên tâm, ma ma nhất định sẽ tìm cho cô một lão gia quyền thế, sẽ không làm hại cô.”

Mẫu Đơn nói xong, cực kỳ dịu dàng néo mặt Hạ Lan Phiêu một cái. Hạ Lan Phiêu run rẩy toàn thân, tập trung vào một từ: “Thiếu nữ? Ha ha, đại tỷ lại giỡn chơi rồi...”

“Ma ma đã duyệt qua vô số người, ta cũng đã nhìn thấy tận mắt, không thể sai. Sao hả, định giả bộ đã lập gia đình rồi, để không cho bọn ta bán cô đi? Nếu như cô không phải thiếu nữ, thì cô thế này ai chịu mua cô? Thế nên cô sẽ chết đó.”

Mẫu Đơn cười khanh khách nhìn Hạ Lan Phiêu, nhìn sắc mặt nàng tái nhợt mà thỏa mãn. Cô ta đứng lên, nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, bình tĩnh địa nói: “Sắp đến giờ rồi, chúng ta phải đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Đương nhiên là đi bán cô. Đâu giá thanh quan của Bách Hoa lâu rất có tiếng đó. Chúng ta đi thôi.”

Vì vậy, Hạ Lan Phiêu bị một cái bao gai bọc lên đầu. Nàng bị quăng lên mặt đất cứng rắn, nghe tiếng đám đàn ông đua nhau ra giá, nỗi sợ hãi trong lòng ngày một dâng cao. Vậy mà nàng vẫn còn thời gian tự hỏi một vấn đề bí hiểm, vì sao nàng vẫn là xử nữ.

Có làm không chứ! Rõ ràng cuộc sống rất phóng dăng, rõ ràng có vô số nam sủng, Hạ Lan Phiêu sao có thể vẫn còn là xử nữ? Chẳng lẽ là đám ma ma ở thanh lâu nhầm lẫn? Không, vậy càng không thể. Thế thì, lẽ nào tất cả những hành vi phóng dăng của Hạ Lan Phiêu đều là dối trá? Vì sao cô ta phải làm như vậy?

Không đúng, cho dù cô ta có không ***** với nam sủng, nhưng nàng còn nhớ rõ Tiêu Mặc đã đè nàng xuống! Tại sao nàng vẫn còn là xử nữ? Chờ một chút! Lẽ nào Tiêu Mặc hấn... bắt lực? Cho nên, hấn mới có thể có lòng mà không có sức, mới có thể để cho Hạ Lan Phiêu tìm nam sủng bên ngoài? Chắc chắn vậy rồi!

Ha ha, Tiêu Mặc, người thật là đáng thương! Sự thật đã chứng minh, đàn ông có thể đẹp trai, còn có thể vừa đẹp trai lại vừa thông minh, nhưng cái loại đàn ông như thế cũng không được cho là đàn ông bình thường! Tiêu Mặc, người thoát nhìn còn rất đàn ông, thật không thể ngờ hóa ra người lại bị bắt lực! Ha ha ha

Hạ Lan Phiêu sung sướng nghĩ đến đây, tạm quên mất bản thân còn đang bên bờ vực nguy hiểm. Đúng vào lúc nàng đang háng hái bùng bùng YY Tiêu Mặc, cái bao gai bọc quanh nàng đột nhiên mở ra. Hóa ra, có một quý nhân bỏ ra mười lượng vàng, mua nàng về.